

бжде любопитно. Знаете ли, докторе, че у Пѣтля и у неговата кокошчица вий сме като у дома. Тя не може да мине безъ моята жена; такава невинна! сѣкашъ ей-сега палѣла нѣкъ мѣнастиря! Повѣрвайте, докторе, ако се завземе за нея моята Рифка, то тя ще я прѣправи по свойтъ образецъ.

— Да не дава Господь! Хубави услуги!

— Нима вий искате, докторе, щото тя да попадне подъ настоящичеството на ония двѣ лѣвици, които се расхождатъ като паници въ кралскійтъ паркъ и даже на нашата Биби глѣдатъ горделиво?

— Хмъ! това не е моя работа? По добръ помислете какъ вий утрѣ да тръгнемъ.

— Всичко вече е обмислено. Умна глава е мюте-сарифина! Кой би очаквалъ отъ Турчинъ такава съобразителностъ! Той е достоенъ да бжде камергеръ или италмейстеръ на императорскій дворъ, и още на Наполеоновскійтъ.

Туъ се приближи до тѣхъ Рифка; тя бѣше расчорлевена и мигаше съ очитѣ си нѣкакъ засрамена. Съ моятъ носъ и пияни уста тя, всекога некрасива, сега бѣше отвратителна.

— Какво ти е, моя господжо? едва да се чуе измърмора Ицекъ.

— Нищо! Не ме пуснаха! почти вѣнъ изъ вратата ме изблъскаха! меня, която въ Букурещъ испяждахъ изъ вратата даже болеритѣ! меня, дъщерята на онзи баща, който е изгубилъ на карти, въ една нощъ, два милиона талера! Ти си за това виноватъ, рижий Ицекъ. Отъ кога то ти захвана да се подлизвашъ, отъ тогава и той си дигна носътъ: той е сжщо такъвъ Турчинъ, каквито сж и другитѣ—поганецъ! Да ме не пуснатъ! почти да ме истикатъ изъ вратата! Нѣма врѣме—заеътъ е! и твойгъ харемъ нѣма врѣме, противний Турчино? Ако ти, рижий Левъ, не отиѣстнишъ за моето оскърбление, то азъ ще те оставя и ще се върна въ Букурещъ.

— Левъ се въртеше, тропаше съ краката, дърпаше